Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

22. Aarg Nr. 23. *Den 1. September 1873.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Præsident George A. Smiths

Foredrag om hans Reise til Palæstina, afholdt i Salt Lake City den 22de Juni 1873.

Brødre og Søstre! Jeg er Herren inderlig taknemmelig, fordi jeg, formedelst hans Velsignelser, Eders Tro og Forbønner, har været istand til at tilendebringe en lang Reise, til at vende tilbage og samles med Eder igjen, til at skue Eders Ansigter og bære mit Vidnesbyrd i dette Tabernakel angaaende Guds Riges Evangelium. Jeg føler til at yde min hjertelige Taknemmelighed til min himmelske Fader for hans beskyttende Varetægt og tillige til at takke mine Brødre og Søstre for deres Tro og Bønner samt for den mig ydede kjærlige Bistand, hvorved jeg kunde bære Udgifterne ved en lang og bekostelig Reise.

Det mest væsentlige Øiemed for denne Reise var at besøge det Land, i hvilket alle de Tildragelser, beskrevne i den hellige Skrift, fandt Sted. Hændelsesvis kom vi til at besøge mange Steder og havde Leilighed til at erholde Underretning og udvide vort Kjendskab i Lande, hvor vore Missionærer hidindtil ere blevne nægtede Adgang til at forkynde Evangeliet. Vore Ældster, paa deres Besøg i fremmede Lande, have reist ene og alene i den Hensigt at prædike Evangeliet, hvisaarsag de vare forbudte Adgangen til disse, eller om det var dem tilladt at komme ind, var det dem forbudt at prædike Evangeliet. Vi, som besad Midler til at reise med, passerede naturligvis som andre Reisende; thi da vi ikke vare udsendte for at prædike, droge vi afsted ganske uforstyrrede og havde saaledes Anledning til at tilegne os Kundskab angaaende de forskjellige Love og Skikke i Landene, som vi besøgte, og som vi tidligere blot havde kjendt ved Læsning.

Jeg kan tydelig forstaa, at om en Person læser om forskjellige Gjenstande,

saa vil han ikke desmindre fatte dem langt bedre ved personlig Undersøgelse end ved den blotte Læsning. Ved at læse Bøger, erholde I den samme Anskuelse, Tanke og Betragtning, som de vare i Besiddelse af, der skreve dem, mere eller mindre paavirkede af det Ønske, at disse skulde være interessante og saaledes vinde Afsætning. Det er i Virkelighed Sandhed, at en stor Del af de Bøger, som cirkulære i Verden, ere skrevne mere for at interessere det læsende Publikum end for at fremstille Kjendsgjerninger. Der fortælles, at da Henrik den Fjerde laa paa Dødsleiet, vilde hans Søn, som vidste, at han var en Elsker af Læsning, læse en Historie for ham. „Aa," sagde den døende Konge, „jeg har for faa Øieblikke tilbage til at ville besvære min Hjerne ved Romaner." Dette beviser hans Mening om Historie. Men nu vil jeg berøre Lidt angaaende vor Reise. Allerede ved vor Ankomst til Rom, begyndte vi at bemærke Ting, som Skriften hentyder til. Kristus blev født under Keiser Augustus's Regjering. Ved den Tid var Judæa, hvis Konge var Herodes, et skattepligtigt Rige til Rom. Den Befaling, som udsendtes fra Augustus, at hele Verden skulde yde Skat, angik selvfølgelig Jerusalem og det ganske Judæa, som paa den Tid var af betydelig Udstrækning. Joseph og Maria, som tilhørte Davids Hus, reiste til Bethlehem, og da der ikke gaves noget Herberge for dem, maatte de søge Ly i en Stald, hvor Frelseren fødtes.

Nogle Aar efter Kristi Himmelfart, reiste Apostlen Paulus til Rom for at blive hørt af Keiseren og appellere sin Sag, som ifølge „Apostlernes Gjerninger" fra Tid til anden var bleven udsat af Autoriteterne i Cæsarea og Philippi. Hans Dommere havde, i den Tanke, at hans Venner skulde betale Løsepenge for ham, holdt ham en lang Tid i Fængsel; men da ikke de forventede Løsepenge bleve erlagte, sendte de ham tilsidst paa hans egen Opfordring til Rom. Under vort Ophold i Rom, bleve vi paaviste det Sted, hvor der siges, at han skulde været fængslet, det Lokale, hvor han skulde afholdt Forsamlinger tilligemed mange andre Mærkværdigheder, som enten paa direkte eller indirekte Maade staa i Forbindelse med Apostlernes Missionsvirksomhed i det første Aarhundrede.

Kathedralerne i næsten alle Lande, vi besøgte, havde Relikvier at opvise, der vare bragte fra Palæstina. I Pisa er der en Kirkegaard, hvis Areal indtager omtrent en Tønde Land; hele dette Begravelsessted er bedækket med ni Fod Jord, hentet fra Palæstina. Enhver, som vil begraves i den hellige Jord, maa dertil have særskilt Tilladelse af Paven.

I Kathedralen St. Lorenzo i Genua, fik vi Leilighed til at se den Lænke, med hvilken Johannes den Døber var bunden samt det Skrin, hvori efter Sigende hans Hoved skulde ligge, tilligemed en Forskjellighed af andre Relikvier. I St. Markus Kirken i Venedig saa vi denne Apostels Ligkiste, et Skrin, som indeholdt Støvet af Johannes den Døber samt den Marmorsten, hvorpaa hans Hoved skulde have ligget, da han blev halshugget. Jeg blev ikke desmindre bekjendt med, til min Tilfredshed, at dette var Støvet af en almindelig Hellig, der for omtrent 7 a 800 Aar siden var bleven gjenkjendt som St. Johannes af Damaskus, og af Venetianerne bragt fra Marsaba i Palæstina.

Der gives paa disse Steder næsten ingen Ende eller Maade paa Relikvi-Tilbedelse. Men vi fortsatte, efter vor Ankomst til Rom at betræde den Grund, hvorpaa Apostlerne havde virket. Vi aflagde en Visit i et Fængsel, hvor Petrus

skal have siddet fangen. Vi saa Stedet, hvor han ifølge Traditionen skal have søgt at undfly sine Fjender, og hvor Frelseren kaldte paa ham og spurgte, om han var bange for at dø. De paaviste ogsaa Indtrykket efter Petri Fod, da han standsede ved at høre Jesu Ord. Dette er tilsyne paa en Plet udenfor Rom, paa hvilket Sted, der er opbygget en Kirke, i hvis Indre man kan se en Statue af Petrus; og som en Særegenhed blev det os fortalt, at Tæerne paa en af Fødderne vare blevne opslidte formedelst Kyssen, og at Tæer af Bronce vare paasatte i disses Sted. Vi saa endvidere en Trappe, bragt fra Jerusalem, og som skulde være den, der ledede op til Pilati Dommersæde. Mange Folk kravlede paa deres Knæ op og ned af den, grædende, klagende og kyssende hvert Trin.

Som vi dampede østover, passerede vi Øen Kandia eller Kreta, som den benævnes i den hellige Skrift, og ved at se de forskjellige Steder, gjenkaldtes Enkeltheder ne ved Pauli Skibbrud i vor Erindring.

Inden vi forlode London, havde vi tinget Firmaet Thomas Cook & Søn til at forskaffe os den nødvendige Befordring baade paa Jernbane og Dampskib, tilligemed Introduktionskort til Hotellerne fra London til Palæstina, og derfra over Konstantinopel og Athen til Triest, hvor Reisen, som vilde medtage 130 Dage, skulde ende. Ved at arrangere det saaledes, undgik vi mange af de Ubehageligheder, som blive de Reisende tildel, der besøge fremmede Lande, hvor man hverken er bekjendt med Sproget eller Skikkene.

Vi naaede Ægypten og landede i Alexandria den 6te Februar. Mr. Alexander Howard, Firmaet Cook & Søns Tolk, mødte os paa Dampskibet, besørgede vor Bagage gjennem Toldvæsnet, og førte os derpaa til Hotel Europa, hvor vi erholdt udvalgte Værelser med en prægtig Udsigt. Han gav os tillige al den Underretning, vi kunde ønske os, for at Reiselivet i Ægypten kunde være baade behageligt og nyttigt. Her vare vi ogsaa paa Bibelgrund. Dette Land var underlagt Kristendommen fra Keiser Konstantins til Saracenernes Tid. I det syvende Aarhundrede blev det beseiret og underlagt Saracenerne eller Mahomedanerne. Det er antaget, at Alexandria havde en Folkemængde paa 600,000, dengang Landet blev indtaget af Amru. Kalifen Omars Bestemmelse, at Alexandrias Bibliothek, som siges at have været den største Samling af baade Bøger og Manuskripter i hele Verden, skulde ofres til Flammerne, vakte en almindelig Bestyrtelse blandt alle Nationer*).

Efterat Amru havde beleiret Staden i fjorten Maaneder, indtog han den. Idet han giver Omar Beretning om sin Seier, siger han, at han havde fundet 4,000 Paladser og ligesaamange Bade, 400 Forlystelsessteder, 12,000 Haver, og alene et Kvarter var beboet af 40,000 Jøder. Der siges, at Bøgerne og Manuskripterne i dette Bibliothek forsynede disse Bade med Brændemateriale i omtrent 4 Maaneder.

I Ægypten er der en kristen Sekt, som benævnes Kopterne eller den koptiske Kirke. De ere Efterkommere af de Ægyptere, som bleve overvundne af Saracenerne. I Kairo besøgte vi en af deres Kirker, og bleve betegnede det Sted, hvor efter Sigende Frelseren, hans Moder og Joseph skulde have boet under deres Ophold

*) Det Alexandrinske Bibliothek, som talte 400,000 Bind eller Ruller af baade romersk, græsk, indisk og ægyptisk Literatur, er, omendskjøndt antaget, ikke opbrændt af Araberne under Omars Indtagelse af Alexandria, men af de kristne Barbarer.
Overs. Anm.

der, da de flygtede for Herodes's Forfølgelse. Vi saa tillige det Vandbækken, som de skulde have benyttet til Vaskning, samt mange Mennesker, der grundet paa dets Hellighed vare komne dertil for at blive helbredte. Denne kristne Klasse — Kopterne — ere, uagtet de have staaet under mahomedansk, arabisk og tyrkisk Herredømme, ikke desmindre vedblevne i deres egne Grundsætninger og Troeslærdomme indtil den nærværende Tid. Deres Antal i Ægypten og Abyssinien beløber sig sandsynligvis til en Million eller derover*). Der gives ogsaa en orientalsk græsk Kirke i Ægypten, hvor de udpegede os flere traditionelle hellige Steder.

Vi droge videre og besøgte Heliopolis eller Byen On. Jeg har, som troende paa Lærdommen om Daab for de Døde, havt stor Interesse i Familie-Anliggender, og jeg tog en Tour til Heliopolis, grundet paa, at jeg havde god Aarsag til at tro, at Joseph, som blev solgt i Ægypten, ægtede sin Hustru der, som var Asnat, Datter af Potiphar, Præst i On. Heliopolis er antaget at være det fordum On, som var Sædet for en Høiskole, hvor alle Ægyptens ledende Mænd bleve underviste. Efter al Sandsynlighed var det ogsaa der, at Moses nød sin Undervisning. Paa dette Sted er der en Naal eller Obelisk, som har en Høide af omtrent 60 Fod og Inskriptioner fra Toppen til Grunden. Hvor lang Tid den har staaet der er mig ubekjendt; men dens Inskriptioner, dersom de ere korrekt oversatte af de ægyptiske Lærde, bevise, at den efter alt at dømme maa have været der, da Joseph kom til Ægypten. Byen og alle dens Templer ere forfaldne. Andre Obelisker af den samme Slags, hvilke have været der, ere blevne bortførte, og en af dem staar i Konstantinopel. Omendskjøndt Ruinerne af Byen ere spredte omkring, kan man se Landet kultiveret og opdyrket. Under vort Besøg der vare Markerne bevoxede med en herlig Afgrøde af Sukkerrør, hvilket var et Bevis for, at Jordbunden var fed.

Enhver Ting, som voxer paa Marken i Ægypten, maa vandes ved Oversvømmelse af Nilfloden. Der gives ganske lidt, ja, som en Kjendsgjerning, næsten intet Vand, medmindre det kommer fra Nilen. Jeg sagde, at der var intet Vand med Undtagelse af Nilen, men et lille Stykke nedenfor Byen On staar et ældgammelt Figentræ, dersom jeg mindes ret, under hvilket, ifølge Kopternes Tro, Joseph, Marie og Jesus havde slaaet Leir, da de flygtede for Herodes. En stor Del af dets Grene ere blevne afskaarne tilligemed en Del af Stammen, men det er alligevel ganske løvrigt. Eieren af Træet har sat et meget pent Stakitgjærde omkring det, og Enhver, som ønsker at give ham en Frank, har Tilladelse til at indskjære sit Navn i Stakitet, i modsat Fald faar man ikke Lov til hverken at gjøre dette eller tage noget af Træet med sig. Jeg havde ingen særdeles Bekymring for at faa mit Navn indskaaret, hvisaarsag jeg sparede min Frank. Men der var en Kilde tæt ved, hvor Vandet blev draget op ved Hjælp af en simpelt forarbeidet Maskine, et Hjul med Arme, paa hvilke der hang nogle Lerpotter. Maskinen sattes i Bevægelse ved et Mulæsel. Det blev mig fortalt, at Vandet i gamle Dage havde været brakt og uskikket til Drikke, men da Maria kom der og badede sig i det, blev det sødt og velbehageligt. Jeg drak af Vandet og fandt det at være meget godt, i Smag næsten ligt det i den store Kilde i St. George. Jeg bemærkede til Manden, at det havde været ønskeligt, om Maria havde gjort Vandet lidt kol-

*) I Ægypten antages de for nærværende at tælle omtrent 150,000, hvoraf de 10,000 leve i Kairo. Overs. Anm.

dere, medens hun var ifærd med at forvandle det, thi da havde det været mere forfriskende. Denne Fornøielse kostede mig en Frank.

Men min Hensigt er ikke at følge alle Enkeltheder ved min Reise, medmindre de mere eller mindre henhøre til Historien i de Lande, som enten paa en direkte eller traditionel Maade ere omtalte i Bibelen. I Kairo bleve vi viste Josephs Brønd. Vor Fører fortalte os, at Joseph, som solgtes til Ægypten, lod den grave, og efter ham var den opkaldt. Dog ved at gjøre Forespørgsel kom vi til den Kundskab, at da Saladin, Kalif af Ægypten, skulde udvælge sig et Sted for et Citadel i sin ny By Kairo, ophængte han i dette Øiemed paa flere Steder i Byen Kjødstykker for at se, hvor det kunde holde sig længst i frisk Tilstand. Resultatet af denne Prøve var, at Kjødet holdt sig længst paa det Sted, hvor Brønden nu er, hvisaarsag han sluttede, at der maatte det være sundest. Grunden blev oprydbet for Citadellet, og medens man var ifærd med dette opdagedes en Grav, fyldt med Sand. Denne blev udgraven, og da en af Kaliferne hed Yoosef, blev den benævnet efter ham. Af dette kan det være, at Josef baade har og ikke har ladet den udgrave. Ifølge min Tro har den sit Navn fra Sultan Yoosef Salah-eddin, en Mand, som levede i det 12te Aarhundrede og havde stor Berømmelse. Vandet i denne Brønd er meget brakt og bruges for det Meste til at vande Gaderne med. Vi følte alle mere eller mindre interesserede i Beliggenheden af det Land, som fordum kaldtes Gosen; men da Ingen nøiagtig kunde betegne os, hvor det var, maatte vi selvfølgelig gjætte os frem. Ikke desmindre, Vandstrømmene maa rinde nogenlunde den samme Vei nu som dengang; i denne Tanke fulgte vi Løbet af en Ferskvands-Kanal, hvis Længde er omtrent 38 Mile. Dens Udløb, som før har været i Nilen, er nylig bleven bortledet fra denne og gaar nu langs Suez ud i det Røde Hav. Kanalen passerer nær forbi Zagazig, som sandsynligvis ligger i Naboskabet af Gosen. Dengang Israels Børn vare paa deres Vandring til Kanaan, vare de nødsagede til at følge denne Vei for at sikre sig det nødvendige Vand fra denne gamle, friske Vandkanal, som vides at have havt sit Løb næsten paa den samme Grund som den nuværende, der er gravet for nogle Aar siden, og som følges af Jernbanen.

Der har været mange Gisninger med Hensyn til, hvor Israels Børn gik over det Røde Hav; men den mest troværdige Slutning jeg er kommen til, saavidt jeg har været istand til at undersøge det, er, at de fulgte denne Kanal og leirede sig nær ved dens Udløb i det Røde Hav; derefter droge de over til Halvøen Sinai og bleve siden paa en mirakuløs Maade forsynede med Vand, Føde og Klæder gjennem den arabiske Ørken.

Vi passerede over Suez-Kanalen mellem Ismaila og Port Said. Denne Kanal er i Sandhed et meget stort Værk. Port Said erholder sit Ferskvand fra Nilen. De have en Vandledning, som er over 12 Mile lang, og som ledes fra Ismaila, til at forsyne Byen med denne nødvendige Artikel. Port Said er en anselig By, som driver betydelige Forretninger.

Den 22de Februar om Aftenen afseilede vi fra Port Said med Dampskibet „Vesta", som tilhører den østerrigske Lloyd. Den følgende Morgen vare vi i Sigte af Jaffa eller Joppe, som den benævnes i Bibelen, og som er et Slags Forbjerg eller en Odde, der stikker ud i Søen. Ankerpladsen er simpelthen en

aaben Rhed, og Landgangen er ofte meget vanskelig. Dersom vi havde havt stormfuldt Veir, da vi skulde lande paa dette Sted, vilde det have kostet os betydelig baade Tid og Penge, men ved vor Ankomst dertil, vare vi begunstigede af smukt Veir, og Søen var ganske smul, saa vi kom i Land uden den mindste Vanskelighed.

I Jaffa mødtes vi af den ovennævnte Mr. Howard, som førte os til den tyrkiske Toldofficer, der, hvis jeg ikke husker feil, blot gjennemsaa et Pas, hvorefter vi begave os til vore Telte, som vare opslaaede ikke ret langt fra Kysten, lige i Nærheden af en Kirkegaard. Teltene vare meget hensigtsmæssige og gode, samt vel udrustede med de nødvendige Ting til vort Brug, hvisaarsag vi strax begyndte at holde vor egen Husholdning. Det var til dette Sted, at Kong Salomon lod bringe Cedertræerne, som han fik af Kong Hiram af Tyr, til Opbyggelsen af Templet. Jeg er af den Mening, at Stedet har undergaaet nogle Forandringer siden den Tid, men det staar ikke til mig at sige i hvor stor Udstrækning. Lige i Nærheden af denne By er der en Koloni af omtrent 600 Tyskere, der staa under Ledelse af en Geistlig ved Navn Christopher Hoffman, og som leve i den Formening, at de ere Kristi aandelige Kirke. De have kjøbt sig noget Land til Opdyrkning, og ifølge deres eget Udsagn skal Regnen have vist sig mere hyppig i de senere Aar, og Jorden skal være meget frugtbar. De kunne uden Vanding avle Hvede, samt forskjellige andre Kornsorter; men deres Kjøkken-, Frugttræ- og Appelsin-Haver maa vandes. Jeg tror ikke, at Olietræerne behøve Vanding. De mest smukke Appelsin-Haver, vi saa — jeg tror, jeg kan sige paa hele vor Reise — var i Jaffa. Vi aflagde et Besøg hos denne tyske Koloni. Den amerikanske Vicekonsul, Mr. Hardegg, mødte os og behandlede os paa den mest høflige og opmærksomme Maade. Han er en Tysker af Fødsel og har aldrig været i Amerika, men taler alligevel det engelske Sprog. Vi havde ogsaa Leilighed til at se nogle af de Personer, som havde været Deltagere i en vis George J. Adams Forretning, men som ved dens Fallit vare blevne tilbage i Landet; en af disse var Mr. Floyd, der nu fungerer som Tolk. Disse Folk havde opført nogle Huse, som nu ere kjøbte af de tyske Kolonister. Vi overværede en Methodist-Gudstjeneste; men det syntes som om det var en meget vanskelig Ting at faa Folk til at komme til Forsamling.

Jeg antager, at det eneste Sted, de foregive at have nogen bibelsk Betydning i Jaffa, er Simon den Garvers Hus „ved Havet". Nogle ere saa vantro, at de nære Tvivl, om det virkelig er det samme Hus, hvori Petrus boede, da Budskabet kom fra Kornelius, men Egebarken og Kummene ere jo tilsyne, og Huset ligger ved Havet, hvilket er ifølge Bibelens Vidnesbyrd; thi den siger, at Simon var en Garver, som boede paa et saadant Sted. Det flade Tag, hvorpaa Petrus skulde have sovet, blev os ogsaa betegnet. I den ene Ende af Huset — den Ende, som vendte mod Mekka — var der et Slags Lonkammer, i Lighed med det, som Mahomedanerne have i deres Mosker for at holde Bøn i. Vi spurgte Eieren af Huset, om Simon var en Muselmand. Han svarede: „Ja, og dette var hans Tilflugtssted, naar han bad."

Det er naturligvis af uvæsentlig Vigtighed, om dette Hus er, hvad det foregives at være eller ikke; ikke desmindre, det bliver besøgt af Tusinder og er en Kilde til store Indtægter. Var det ikke nøiagtigt paa det Sted, saa var det i

det Mindste i Naboskabet, at Herren aabenbarede til Petrus, at hvad han havde renset, skulde ikke Petrus holde for urent; men gaa ud og prædike Evangeliet for Hedningerne. Apostlen rettede sine Fjed til Kornelius og administrerede Evangeliets Ordinancer til dem, som ikke vare af Israels Hus.

Efterat have erholdt Heste og Ridetøi, brøde vi op Mandag Morgen, den 24de Februar, for Jerusalem. Der gaves ingen syrisk Saddel, som var stor nok for mig til at sidde paa, hvisaarsag jeg maatte finde mig i at sidde paa en engelsk. Dette var et lille Afbræk i min Bekvemmelighed. Dersom jeg havde bragt med mig en spansk Saddel fra Hjemmet, skulde jeg have havt det langt mere bekvemt paa min Reise. Jeg var hele Tiden bange for, at Saddelremmene skulde være for svage til at holde; thi efter min Mening vare de ikke stærke nok for min Person; og en anden Ulempe var at Sadlen i sin Konstruktion og Form ikke var afpasset til mit Brug, og som saadan ikke meget bekvem og behagelig at sidde i. Den var Intet i Sammenligning med en spansk eller endog en syrisk Saddel. Jeg er temmelig vægtig og havde dengang ikke været til Hest paa femten Aar.

Reisende i Palæstina lide en hel Del, grundet paa den stærke Solhede, men vi vare tidlig paa Færde — to Uger før den Tid, da Reisende i Almindelighed bryde op for Jerusalem. Mr. Cook havde udrustet flere Selskaber, men de vare to Uger efter os, saa vi grundet herpaa reiste alene næsten hele Tiden med Undtagelse af, at vi nu og da hændelsesvis faldt ind med Enkelte. Ved Middagstiden gjorde vi Holdt ved Martyrernes Taarn i Ramleh. Dette Sted, nemlig Ramleh, har en Historie, som særlig hentyder til Krusaderne. Det er i Naboskabet af dette Land, som fordum var beboet af Filisterne, og fra det omtrent 120 Fod høie Taarn, som vi besteg, at vi kunde se en Del af deres Land. Der er paa dette Sted et romerskkatholsk Munkekloster, og der siges, at Munkene ere særdeles gjæstfrie mod alle Reisende, ligemeget hvilken Nation de høre under. Vi havde naturligvis ikke Trang til at benytte os af deres Gjæstfrihed; thi Alt, hvad vi behøvede til vor Forpleining, bragte vi med os.

Om Aftenen sloge vi Leir paa Randen af en herlig Bæk ved Indgangen til Ajalon-Dalen. Vore Søndagsskolebørn ville erindre dette Navn fra Josva Bog, som fortæller, at Josva ved en vis Leilighed sagde: „Sol, vær stille i Gibeon, og Maane i Ajalons Dal!" Jeg burde have forklaret, at hvad vi kalde en Hulvei eller Snevring, kaldes i Palæstina en Dal, og vide Dale kaldes der Sletter. Forinden vi naaede Ramleh, passerede vi over Sarons Sletter, hvor et Slags rød Blomst, kaldet Sarons Rose, voxer i Mængde, og Landet ser ud til at være meget frugtbart. Vi havde hørt en Del om Ufrugtbarheden i Palæstina; men bleve ikke lidt forundrede ved at finde ved vor Ankomst dertil, at Landet tilsyneladende var frugtbart; dog, det blev os sagt, at hvis vi havde kommet senere, vilde det seet mere øde ud.

Teltene vare arrangerede paa følgende Maade: Eliza R. Snow og Clara Little havde et; Ældste Paul A. Schettler og jeg havde et andet, over hvilket det amerikanske Flag vaiede. Ældsterne Lorenzo Snow, Albert Carrington, Feramorz Little og Thomas Jennings indtoge et tredie. Mit Telt blev benyttet til vort Spiseværelse. Vor Tolk og Kok havde hver deres Telt, og tillige havde vi et til for vor Bekvemmelighed. Vi vare vel forsynede med gode Leirstole,

med Jernsenge, gode Madrasser samt rene og hensigtsmæssige Tæpper og Lagener. Al den Vanskelighed, jeg havde at overkomme var, at Sengestedet var for lille til mig. Jeg har altid følt en Skræk for at blive lagt i en for lille Ligkiste og ønsket, at mine Venner — hvem det end maa være — der skulle lægge mig i Kisten, maa have den overalt mindst to Tommer større end mig. Den Ide at blive begravet i et altfor snævert Rum har bestandig besværet mig. Denne Tanke paakom mig ofte, naar jeg laa sammenskrumpet paa Sengen eller i Skibskøierne, som jeg havde til at ligge i saa mange Dage paa denne Reise.

(Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. September.

Forleden bekjendtgjordes det i flere af Danmarks ledende Organer, at 900 „Mormoner" vare ankomne til New York fra Saltsøstaden paa en Tilbagereise til Europa, at et andet Kompagni snart forventedes, og at „Mormonismen" med raske Skridt gik sin Opløsning imøde.

Nu have vore høistærede Redaktører atter været ude at løbe med Limstangen. Ikke at tale om, at Smudsblade opdigte Historier og forvende Sandheden til Underholdning for de mindre hæderlige Karakterer i Samfundet, der opholde saadanne; men at virkelig de bedre Organer, som opholdes af den bedre Klasse, skulle nedværdige sig til, Gang efter Gang at udsprede tvetydige Rygter, som ikke have den mindste Hjemmel, det er til at forbauses over. Hvorledes kunne hæderlige Folk, der ere Havere af Usandhed, lade sig Tid efter anden binde saadanne Historier paa Ærmet? Ofte hænder det, at „Mormonspørgsmaalet" er paa Bane og Gjenstand for vore Medmenneskers Omtale, men aldrig fra den gode Side.

De, der føle en Fornøielse i at fremstille „Mormonismen" i et saa slet Lys som muligt, søge altid at finde Leilighed til at udsprede usande Rygter om den, og forudsige dens Undergang, men hvad Godt bringe alle Historier og Spaadomme? Intet! De vilde latterliggjøre og nedsætte Forfatterne i deres Medmenneskers Øine, dersom disse forstode, at de fremturede med Usandhed. Men desværre, Mange ere altfor tilbøielige til at tro Vildfarelsen og forkaste Sandheden, hvisaarsag disse baarlige og høist utrolige Beretninger vinde Indgang iblandt dem.

Da vi læste denne Artikel angaaende „Mormonernes" Tilbagereise til Europa, ønskede vi at oplyse vore Medmennesker om det Feilagtige og Usande i den, men den „retfærdige" Redaktør, som havde optaget og publiseret Historien, negtede at bekjendtgjøre vor Meddelelse, der beviste, at den var baseret enten paa Misforstaaelse eller Usandhed. Dette er Verdens Retfærdighed nu tilbags, men den forstaar ikke

bedre. Det vil maaske interessere Læseren at se Kopi af det Indsendte, som i Korthed lød saaledes:

„Til den ærede Redaktør af „Dagens Nyheder“.

Yderst sjælden hænder det, at vi tage til Gjenmæle mod alle de tvetydige Rygter, som cirkulære om „Mormonerne“, men denne Gang ønske vi, hvis denne Artikel maa blive forundt Optagelse i Deres Blad, at oplyse vore Medmennesker angaaende det Feilagtige i denne Bekjendtgjørelse, „at 900 „Mormoner“ skulde være landede i New York paa en Tilbagereise fra Saltsøstaden til Europa.“ Ophavet til denne Artikel maa være grundet paa Misforstaaelse, eller ogsaa maa den ærede Indsender have opfattet Indholdet af de amerikanske Aviser, der vedrøre denne Affære, paa en urigtig Maade. Vi ville forsøge at bevise dette: Den 27de Juni d. A. forlod et Kompagni „Mormoner“ (alle Skandinaver) Kjøbenhavn for at reise til Utah. I Liverpool stødte de til et Selskab engelske „Mormoner“ og udgjorde i samlet Antal 1000. De ankom til New York den 15de Juli; og samme Dag bekjendtgjordes Følgende i Evening Post, som vi ville gjengive i ordret Oversættelse:

„Et tusind nylig omvendte „Mormoner“ landede her i Dag, og et andet stort Kompagni ventes.“

Dette om end lidt kortfattet beviser, at „Mormonerne“ vare paa Reise fra Europa til Saltsøstaden, thi det vilde være uheldigt at sige, de „landede“ her, naar de ikke vare komne Søveien. Angaaende „Mormonernes“ snarlig forventede Opløsning sige vi Intet, dette vil Tiden vise.

Haabende, at disse faa Ord ifølge Billighed og Retfærdighed maa blive optagne for at rette det Ugrundede i ovenomtalte Rygte, tegne vi os osv.“

Ophavsmanden til denne Historie har sandsynligvis antaget, idet han saa denne Bekjendtgjørelse i de amerikanske Blade, at Ordene newly converted (nylig omvendte) betød, at „Mormonerne“ vare omvendte til Nutidens Kristendom; men dette er desværre det Forvendte i Sagen, thi de vare omvendte fra Kristendommen, som den nu er, og til „Mormonismen“ — Herrens rene og uforfalskede Lære. Istedetfor at de vare paa Tilbagereise til Europa, som Mange ere tilbøielige til at antage, fordi de have læst det i Bladene, vare de paa Hjemreisen til Zion i Utahs Dale, som vi ere enfoldige nok til at tro, er beredt til et Indsamlingssted for Herrens Folk i de sidste Dage. Vi fremsætte ikke det Falske i de Rygter, som ere i stadig Udbredelse om „Mormonerne“, ene og alene for at overbevise vore Søskende; thi de, der i Oprigtighed have sluttet Pagt med Herren og føle Attraa til at tjene ham, have den Hellig-Aands Veiledning til at dømme mellem Sandhed og Vildfarelse, men vi ønske hermed i Særdeleshed at oplyse vore Medmennesker, saa at de kunne forstaa det og dømme for sig selv.

Hvad disse ondskabsfulde Rygter angaa os som et Folk, det tage vi ikke det ringeste Hensyn til, thi saa skal det være, og Skriften bærer Vidnesbyrd om, „at Enhver som vil leve gudelig i Kristo, skal foragtes af Verden.“ Herren har i sin store Visdom skikket Omstændighederne saaledes, at jo mere Forfølgelse og ilde Omtale hans Folk ere undergivne, des mere voxe de i Antal og Styrke. En anden væsentlig Ting er ogsaa, at de Sidste-Dages Hellige — under forfølgende Omstændigheder — ere mere tilbøielige til at slutte sig tilsammen i Lighed med Faarene,

naar Ulvene nærme sig, end naar de skulde leve aldeles frie og uantastede af Verden. Enkelte af vore Medmennesker ville ogsaa fra Tid til anden, naar de læse disse ofte utrolige Beretninger om os, faa Interesse for nærmere at undersøge Sagen, og paa denne Maade ere Mange blevne oplyste og komne til Sandhedserkjendelse. Dette vide vi af Erfaring; thi Mange, som tidligere vare vore bitreste Modstandere, blot fordi de holdt Kjød for deres Arm og troede Verdens Vidnesbyrd istedetfor selv at undersøge, ere ved at ransage vore Lærdomme komne til den Kundskab, at de i Lighed med Paulus i Uvidenhed stred mod Herrens Værk.

Af dette tro vi at have bevist, at onde Tunger og slet Omtale gjør mere til at fremme end til at modarbeide Guds Riges Evangelium. „Thi dersom Verden lader denne Gjerning med Fred, da vil den fremmes og tiltage med hurtige Skridt; men dersom den er undergiven Forfølgelse og Modgang, vil den — tiltage endnu hurtigere.“ Dette har vist sig at være Tilfældet indtil denne Dag. Guds Rige gaar uanseet alle Hindringer fremad med ustandselige Fjed, og ingen Magt paa Jorden formaar at formene det Fremgang; thi han, som er den Mægtigste af Alle, er dets Leder. Menneskene kunne, inspirerede af Djævelen, der søger at bringe dem saa dybt som muligt for at være saameget sikrere paa dem, sætte slette Rygter i Omløb og spaa Guds Riges Undergang; men Dagen vil visselig engang komme, da de ville faa Øinene op og med Bitterhed angre, at de vare forblindede nok til at lade sig lede ved Satans Blændværker til at stride mod Herrens Folk.

Dagen vil komme, da Enhver skal gjøre Regnskab for sine Handlinger. De vil da vise sig, om Naaden, som Mange sætte saa fast Lid til, vil være nok for at staa retfærdiggjort i Guds Øine. Vort Motiv er at bringe vore Medmennesker til at forstaa for sig selv, hvad Herren har i Sinde at udføre med dem, og i hvilken Hensigt han har sat dem paa denne Klode. Vi fordre ingen Betaling af dem for at bibringe dem denne Kundskab og ingen Løn for at døbe eller forrette nogen anden hellig Ordinance for dem.

Vi sige, vi ere Herrens Tjenere, udsendte med Fuldmagt fra det Høie til at bringe Evangeliet med alle dets Gaver og Velsignelser til Verden; men Menneskene ere lig Verden i Kristi Dage, de foragte og forkaste vort Vidnesbyrd. Vi ere i Lighed med Tømmermandens Søn og hans Tilhængere, simple og ligefremme i vor Fremgangsmaade og Tale. Vor Stilling i Samfundet er ikke høi nok til, at de Vise og Mægtige skulle give Agt paa vort Vidnesbyrd. De sige, ligesom de Vise og Skriftkloge sagde om Frelseren fordum: „Han, den fattige Tømmermands Søn fra Nasaræth!“ „De, disse usle „Mormoner“, der ere Gjenstand for Alles Foragt!“ Men Dagen vil komme, som omtalt i Visdommens Bog, 5te Kap.

„Da skal den Retfærdige staa med megen Frimodighed for deres Aasyn, som ham trængte, og intet agtede hans Arbeide. Naar de se Saadant, skulle de grulig forfærdes og forskrækkes for saadan Salighed, som de havde ikke forseet sig til. Og de skulle tale til hverandre med Anger, sukke af Aands Angest og sige: denne var den, vi før havde til Latter og et bespotteligt Ordsprog. (Herunder kommer Navnene „Nazaræer“ og „Mormon“). Vi Daarer holdt hans Levnet for Galenskab og hans Endeligt at være skammeligt. Hvorledes er han nu regnet blandt Guds Børn, og hans Arv er blandt de Hellige? Sandelig, vi have faret vild fra Sandheds Vei; Retfærdigheds Lys skinnede ikke for os, og Retfærdigheds Sol op-

randt ikke for os. Vi gik idel vrange Veie, og vandrede gjennem Ørker, som ikke vare Gange udi, men vi kjendte ikke Herrens Vei, osv."

Dette er Bibelens Udsagn om de Store, men Nok herom. Mange Udenforstaaende eller „Ikke-Mormoner", der læse dette, vilde maaske ikke synes vel om den strenge Udtalelse, vi udslynge mod Blad-Redaktører og Andre, der opfinde Smædehistorier og Usandheder om os, men disse vilde vi henvise til Frelseren og deres eget Jeg. Kristus var Guds Søn, men dette forhindrede ham ikke fra at raabe Ve over Farisæerne og benævne dem „kalkede Grave, Øgleunger osv." Vi staa kraftig op mod Enhver, som føler Attraa til at skade os og ønske ikke at ydmyge os under Djævelens Redskaber. Vi ere udsendte for at formane Menneskene til Omvendelse og føle Glæde over Enhver, som i Tro til vort Vidnesbyrd vil annamme Sandheden, vi gaa ud paa samme Maade som Frelseren og Apostlerne fordum, der aldrig smigrede Synderen og Hykleren. Som et Folk ere vi en Anstødssten for Verden, men dette var ogsaa Tilfældet med Jesus og hans Disciple. Vi vilde slutte vore Bemærkninger for denne Gang med at formane vore Medmennesker til at søge Kundskab hos Herren, som er Visdommens Kilde, paa det, at de maa forstaa Nødvendigheden af at elske ham over alle Ting og holde hans Bud og Befalinger.

Korrespondance.

Salt Lake City, 28de Juli 1873.

Præsident Chr. Larsen.

Kjære Broder

Hvis De ikke allerede er underrettet derom, vil jeg ved denne Leilighed melde Dem Emigranternes lykkelige Ankomst til Zion den 24de Juli, Pionerernes Høitidsdag. Dagen forud var en Mængde Søskende fra Salt Lake gaaet op til Ogden for at møde dem. Den første Portion, 5 Vogne Skandinaver, ankom den 23de om Aftenen Kl. 8, og Resten kom næste Morgen Kl. henved 6. Blandt de sidste var Præsident Petersen, Peter F. Madsen, Dehlin og Dahlgren. De kan nok forestille Dem, hvorledes Henrykkelsen var, da Slægtninge og Venner gjenfandt hverandre i Vognene. Kl. 9 om Morgenen fortsattes Touren til Salt Lake City, hvor en stor Mængde festligklædte Hellige fyldte Banegaarden. Alt Godset blev senere kjørt op paa Tempelblocken, hvor Jernbanevognene saa i større Ro og Orden bleve tomte. Mange af de Reisende spredtes i kort Tid til alle Verdens Kanter, og Resten blev rigeligt og godt beværtet paa Tiendegaarden, hvor de Hellige ved frivillige Sammenskud havde foranstaltet et godt Maaltid beredt.

Med venlig Hilsen til Dem og alle Brødrene.

Deres i Pagten forbundne

P. Thomassen.

Arizona Missionen.

Mohave Springs, Yava Pat Co.,
Arizona den 27de Juni 1873.

Præsident F. D. Richards.

Kjære Broder.

Det er mig en Fornøielse igjen at have Leilighed til at skrive Dem til. Jeg

strev fra Johnson's Ranche den 1ste Mai og meddelte Dem angaaende Organisationen af den første Expedition, som var stillet under Broder Horton D. Haights Ledelse. Broder Haight var ogsaa bestikket af Br. Joseph W. Young som Præsident over hele Missionen med Forbehold af at være subjektiv under en anden Bestikkelse, dersom det første Præsidentskab skulde finde en saadan fornøden. Vi modtoge ogsaa en Instruktions-Skrivelse fra Br. Joseph W. Young om at fortsætte vor Reise videre til Little Colorado, hvor vi skulde danne et Setlement paa, det mest fordelagtige Sted ovenfor Vandfaldene.

Vi forlode Johnson's den 1ste Mai. En syv Miles*) Reise bragte os til Navajo Wells ved Foden af Buckskin-Bjergene; og 37 Mile længere hen, over en temmelig god Vei, tog os til House Rock Springs, hvor vi leirede os om Aftenen den 2den. Vi forbleve der til den 6te Mai, ventende paa nogle Transportvogne, hvorpaa vi brøde op og fortsatte videre 11 Mile, indtil vi naaede Jacob's Pools. Den 7de reiste vi 17 Mile og sloge Leir ved Badger Creek. Den 9de, efter en 10 Miles Vandring, naaede vi Færgestedet ved Colorado, beliggende ved Mundingen af Paria, en lille Elv, som her udmunder i Floden. Om Aftenen, den 11te, var hele Expeditionen lykkelig og vel befordret over Floden, hvorefter vi leirede os ved Navajo Springs, 6 Mile fra Færgestedet. Vi fandt Veiene tunge og vanskelige at befare, grundet paa den løse, sandige Jordbund og de talrige Kløfter og Svælg som gjennemskjære dem. Vore Dyr vare i en udmattet Tilstand, da vi naaede vor Leirplads, hvisaarsag vi fandt det nødvendigt at hvile os nogle Dage ved Vandingsstederne for at sanke nye Kræfter.

Vi fortsatte videre fra Navajo Springs den 12te og naaede, efter at have vandret 8 Mile, Bitter Creek, hvor vi fandt Vandet saa daarligt, at en Ko døde efterat have drukket af det. 12 Mile længere henne fandt vi i Rock Pools godt Vand. En Regnbyge havde passeret over dette Sted en eller to Dage tidligere og fyldt Hullerne i Klipperne; havde ikke dette skeet, skulde vi have været foruden Vand for de næste 47 Mile. Efterat have reist 27 Mile til, ankom vi om Aftenen den 17de til Mohave Springs (eller Mooen Cupy), hvor vi sloge Leir. Fra dette Sted begyndte vi vor Undersøgelse og fandt en nogenlunde god Vei til Floden Little Colorado.

Vi brøde op fra Mohave Springs den 21de, reiste 25 Mile og naaede Floden om Middagen den 22de. Vi fandt her en Bæk, men dens Vand var brakt og saltagtigt; dog ved at grave i Sandet et Stykke derfra erholdt vi Vand som var meget bedre og om Morgenen koldt og drikkeligt. Fortsatte om Morgenen videre op efter Floden og bleve besværede af Kløfter og Drivsand, hvorefter vi leirede os i et lille Pile-Krat ved Flodsengen. Vi toge den Bestemmelse, at undersøge langs Floden, om vi kunde finde en Kjørevei, førend vi droge videre med Toget. Fra Færgestedet og hertil have vi banet os en ny Vei, som er temmelig fremkommelig. Vi have ikke havt nødig hidindtil at stoppe for at bane os Vei, men have kjørt ligefrem afsted. Ikke desmindre, den hele Veilængde fra Kanab er tung og kan ikke taale nogen Sammenligning med de haarde og solide Veie i det nordlige Utah. Indtil nu har Foderet været meget tørt, intet grønt Græsstraa har endnu vist sig paa Foraaret. Med Undtagelse af en ubetydelig Tordenbyge have vi ikke, siden vi for-

* Engelske Mile.

lobe Hjemmet, havt Regn nok til at væde vore Vognpresseninger med. Den 21de begav Præsident Haight med fjorten Mænd sig paa en Tour op ad Flodsengen, medhavende Muler med Oppakning samt Proviant for 12 Dage. Under deres Fraværelse gjorde Expeditionen en Overgang over Flodsengen, som var meget vanskelig at passere. Den mest fremkommelige Vei var paa Vestsiden. Dyrene sank ofte ned i Dyndet, men vi lede intet Tab. Vi opdagede, at Vandet formindskedes mer og mer til hver Dag; og til vor store Overraskelse fandt vi, at Vandet om Morgenen den 28de havde ophørt at rinde, men ved at grave i Sandet fik vi nok til vort Brug, medens vi opholdt os der.

Den 1ste Juni retournerede vor Undersøgelses-Expedition efter at have været fraværende i 8 Dage og reist over 120 Mile opad Floden. De meddelte, at Landet var øde og bar næsten intet Græs, Flodsengen var smal, Jorden var blandet med Alkali, og Vandet var daarligt og formindskedes. Ved deres Tilbagekomst fandt de ikke Vand paa nærmere end 25 Miles Afstand fra vor Leir, og det udtørredes hurtigt. Paa deres Expedition mødte de et Selskab Mequich-Indianere, som sagde, at Flodsengen i Almindelighed var tør om Sommeren, og at Vandet var næsten udrikkeligt i varmt Veir; deres Forfædre levede engang for mange Aar siden ved Bredden af denne Flod, men næsten alle uddøde. Expeditionen havde fundet Ruiner af flere indianske Landsbyer ovenfor Vandfaldene; men den havde ikke opdaget noget Sted, skikket til at anlægge noget Setlement paa. Vi toge den Bestemmelse at sende Meddelelse til Præsident Young; imidlertid skulde vi trække os tilbage til Mohave Springs, hvor der gaves Føde og Vand for vore Dyr, og hvor vi vilde afvente nærmere Instruxer. Det syntes ikke at være klogt af os at fortsætte videre hinsides Colorado, da Joseph W. Young havde raadet os til ikke at reise saa langt, at vi skulde komme ind i Apache-Landet, men hellere anlægge en Nybygd paa det mest bekvemme Sted ovenfor Vandfaldene. Den 2den, om Aftenen, sendte vi to Mænd paa et Ilbud til Kanab med vor Meddelelse, som De maaske har seet. Den 3die gjorde vi Opbrud ved Floden og begave os paa Vandring til Mohave Springs. Medens vi opholdt os ved Floden, begyndte vor Helbred, som hidindtil havde været god, at slaa feil, og Mange klagede over Vandets skadelige Virkninger. Jeg følte en stærk Attraa til at ledsage Undersøgelses-Expeditionen, men var bange for, at jeg ikke skulde være istand til at udholde Ridningen. Vi have med Taalmodighed forblevet her for at afvente Svar paa vor Meddelelse, men indtil nu intet erholdt.

Med ængstelig Forventning paa at høre fra vort Ilbud og tænkende, at Noget kunde hændt dem, affendte vi et nyt til Floden den 19de. Ved Færgestedet mødte de tre Indianere, som bragte Underretning fra vort Ilbud i Kanab, og fortalte, at vor Meddelelse var sendt til Præsident Young, og at de endnu laa i Kanab og afventede Svar. De vare komne til Kundskab om, at Telegraftraaden paa flere Steder var brudt, hvilket maaske har været Aarsag til Forsinkelsen. Nogle af Brødrene vare utaalmodige og tænkte, at Intet kunde blive udført i Sommer, og at de ligesaagjerne kunde begive sig hjem igjen; men siden vort Ilbud kom tilbage fra Floden med Nyheder, er denne Tanke for nogen Tid bleven dæmpet. Floden var hoi, det var neppe raadeligt at sætte over den i en lille Jolle, og Færgebaaden havde revet sig løs og var drevet ned til Bugten ved Kalifornien.

Vort Ønske er, at forblive her og holde os selv parate til at udføre, hvad der bliver forlangt af os. Mange føle sig nedslaaede og skuffede og tro, at den hele Mission bliver til Intet; men jeg er tilbøielig til at haabe, at om end Landet er goldt og øde i dets Udseende — hvilket ogsaa er Tilfældet — saa har alligevel Herren et vist Øiemed med det. Det synes for mig, som om jeg kan se Guds vise Forsyns Størrelse i mange af disse Ting. Jeg lagde Mærke til, at Vandingsstederne fra Kanab og hertil netop forsynede os med Vand nok til vort Brug; og ofte, naar vore Dyr havde vandet var der næsten intet tilbage, men under Nattens Løb vare de smaa Huller, vi havde gravet, paany fyldte, og atter havde vi Vand. Ingen af disse Vandstrømme rinde mer end en halv Mil og enkelte kun nogle faa Alen fra deres Udspring, men alligevel have vi ikke lidt Vandmangel. Store Expeditioner af Mennesker og Dyr kunne ikke vel reise denne Vei i Sikkerhed, grundet paa de mange Besværligheder man møder. Colorado Floden er blot tilgjængelig ved Færgestedet, som for mange Mile er det eneste Sted skikket for en Overfart. Floden bruser afsted i en stor Revne eller Kløft, som er flere hundrede Fod dyb. Landet paa begge Sider af Floden paa vor Reiserute, er gjennemskaaret af Revner og Furer, der paa sine Steder ere fra 50 til 300 Fod dybe. Under Regntiden fosse uhyre Vandstrømme, der gjøre dem endnu dybere, gjennem dem og ned til Floden.

Egnen omkring Little Colorado er ogsaa af en vulkansk Beskaffenhed og opfyldt med Raviner, hvorigjennem Vandet for flere Mile strømmer ned fra Klipperne. Mohave Springs, for Ex., har en Længde af 60 Mile og ser ud som en gammel Flodseng; nogle Poppelpile og andet Buskkrat voxer ved dens Bredder, og at dømme fra Drivtømmeret, som jeg saa, maa den i Regntiden være en meget rivende Strøm. Disse Raviner og Flodleier kunne findes overalt langs med Little Colorado. Høvdingen for Oribo Stammen, Tuby, fortalte os, at sommetider kunde en Hest svømme i Floden, og til andre Tider var den ganske tør. Dette Land har engang i Tiden undergaaet rædsomme vulkanske Udbrud.

4 Mile fra vor Leir opdagede vi en hel Mængde forstenede Træer. Stammerne vare aldeles forvandlede til Stene og Knuderne saa helt naturlige ud. Jeg maalte en og fandt den at være fem Fod og sex Tommer i Diameter; den havde en Længde af 130 Fod og var ved Toppen, som var afbrudt, to Fod og to Tommer. Den maa i sin fulde Længde have været mindst 150 Fod lang. Senere saa vi et andet Træ, som var 210 Fod langt. Disse forstenede Træsorter kan man finde gjennem hele denne Egn. En høist underfuld Forandring maa have fundet Sted, siden disse kæmpemæssige Træer voxede her; thi hverken Træ- eller Plantevæxt gror her nu. Denne Skildring maa give Dem en lille Ide om Landet. Vi ere nu i Sigte af San Francisko-Bjergene, hvis Toppe endnu ere hvide af Sne. Det geologiske Udseende af det der overliggende Land er ganske forskjelligt fra dette, hvorpaa vi befinde os; men intet Vand leder fra disse Bjerge ned i Colorado Floden. Indianerne fortælle os, at der ere gode Vandstrømme paa Sydvestsiden af Bjergene. Jeg formoder dette er Verdo, som der skal have sit Udspring. Landet derover er uden Tvivl mere indbydende end dette; men jeg tror ikke det gjør Noget til Sagen, om et Land er goldt og ufrugtbart, naar Herren har et Værk at sætte i Udførelse i det.

Her ere tusinder af Lamaniter, som have beboet denne øde Region for mange Generationer; de ere med Hensyn til deres Levemaade for det Meste afhængige af Regnen til at vande deres Korn, og erholde Foden paa bedste Vis. Moquis-Indianerne have et Slags Landsbyer, hvori de have levet for flere Menneskealdre og avlet Korn, Ferskener, Kjøkkenurter o. m. Naar de behøve Regn, komme de tilsammen, danse, synge og anraabe Herren om at vande deres Marker. En stor Sammenkomst af denne Slags har netop fundet Sted i Oriba Landsbyen, som har omtrent 400 Sjæle. Moquis-Indianerne have syv Landsbyer, som tilsammen tæller omtrent 2,500 Indbyggere. De ere et flittigt og opvakt Folk, som have stor Tro paa Herren, og deres Hjerter ere forberedte til at annamme Evangeliet. Nogle Navajo-Indianere have besøgt vor Leir og ere meget venlig sindede.

Jeg har følt overmaade vel paa denne Mission og ønsket at se Øiemedet for dens Bestemmelse sat i Udførelse. En bedre udrustet Expedition end denne har vel neppe nogensinde rykket ud for at anlægge en Nybygd. Vi have Sæd, Landbrugsredskaber, Værktøi af alle Slags, gode Kjøreredskaber, Dyr og rede Hænder til at udføre enhver Ting; dog vi have indtil nu ikke været meget begunstigede af Elementerne og andre Omstændigheder. Jeg følte nedslaaet ved, at vi skulde være nødsagede til at vende tilbage til Little Colorado, men vore Instruxer bemyndigede os ikke til at gaa videre, og vi vare aldeles ubekjendte med Landet hinsides Floden. Den eneste Vei for os at følge var at afvente nærmere Underretning. Maaske Egnen om Colorado Floden ikke egner sig meget for Anlæggelsen af et Setlement, men jeg er forvisset om, at andre Dele af Landet godt kunne taale en Undersøgelse i denne Henseende. Tilbage blandt Høiene finde vi Indianerne opdyrke Flækker ved Siden af smaa Vandstrømme, hvor hvide Mænd kunde være istand til at opdyrke et ganske anseligt Stykke Jord. Et Stykke tilbage fra Floden er ikke Landet saa øde, som det ser ud til.

Dog vi kunne kun vente at erholde en meget begrænset Kundskab om Landet ved at passere gjennem det med en Hurtighed af 30 til 40 Mile om Dagen. Vi ville maaske være ude af Stand til at opdage store Vandstrømme i Lighed med dem i Utah; men jeg er ikke desmindre forvisset om, at Landet i Naboskabet af San Francisko-Bjergene kun behøver meget lidt Vanding. Naar det var skyet, lagde jeg Mærke til, at Bygerne samlede sig om Bjergtoppene og fortættedes til Regn; dette var ofte Tilfældet. Vi have nu været i Sigte af disse Bjerge for omtrent 7 Uger. Vor Stilling her forskaffer os en fortræffelig Leilighed til at undersøge Egnen deromkring, dersom det skulde være tilraadeligt. 80 Mile fra vor Leir ved Colorado Floden passerede vor Undersøgelses-Expedition en Kjørevei, som leder sønden om Bjergene til Prescott. Naar disse 80 Mile ere tilbagelagte, have vi en Kjørevei til det sydlige Arizona. I daglig Forventning af Instruxer, have vi ikke begivet os paa store Opdagelser, men kun undersøgt Landet i vor umiddelbare Nærhed.

Om hvad der skal gjøres under vore nuværende Omstændigheder, har jeg ingen Ide. Der ere omtrent 20 Vogne i House Rock, paa den anden Side af Floden. 20 Vogne, under Kapt. Day, drage paa Mandag tilbage til Navajo Springs; de resterende 32 ere her tilbage med Præsident Haight. Det blev vanskeligt at erholde Foder for Dyrene lige i Nærheden af Vandingsstederne, hvisaarsag Expedi-

tionen paa denne Side af Floden har opløst sig. De, som opholdt sig i House Rock, tog ikke tilbage over Floden, men afventede, hvor de vare, Resultatet af Meddelelsen. Det Ilbud, som vi affendte, mødte dem der. Helbreden i Leiren er god. Vi have blot mistet 2 Dyr, en Hest og en Ko. Alle Brødrene fra Weber Co. ere her tilligemed Søster King med hendes lille Pige og Søster Stevens.

Jeg har allerede strevet mer end først var min Agt, men maaske disse Detailler ikke ville være uden Interesse til Dem. Jeg har ofte følt et oprigtigt Ønske om, at noget Godt maatte blive udført her blandt Lamaniterne, thi de ere et meget intelligent og godt Folk. Jeg er ledet til at gjøre mig selv det Spørgsmaal: Ere vi ikke beredte paa at indføre Evangeliet blandt Lamaniterne og opbygge Herrens Hus, eller er Kjærligheden til Babylon endnu for stærk hos os, og vore Hjerter henvendte paa, hvad vi have levnet tilbage. Hvis dette er Tilfældet, ville vi have til at gaa gjennem en Erfaringsskole til, førend vi kunne være istand til at skattere alle Herrens store Velsignelser. Dog Alt vil blive til det Bedste for dem, som tjene Herren.

Haabende, at mit i Hast strevne og noget langtrukne Brev ikke maa trætte Deres Taalmodighed altfor meget, tegner jeg mig

Deres Broder i Evangeliet
Henry Holmes.
„Deseret News".

Blandinger.

Imod Prinds Alfonso har der fundet et Mordforsøg Sted; Gjerningsmanden er bleven skudt.

Regjeringen fører de fangne Insurgenter til Kuba.

Cateches för Barn är utkommen på Svensk.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.